ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Καμιά αναδίπλωση στις διεκδικητικές θέσεις του κινήματος μπροστά στο συμβιβασμό και την υποταγή της κυβέρνησης

Το κλίμα αισιοδοξίας…

Το ίδιο το εκλογικό αποτέλεσμα που (δικαίως) μεταφράστηκε σε μια κραυγή απόρριψης του φόβου και της δουλοφροσύνης, οι αθρόες δηλώσεις των πρώτων ημερών της νέας κυβέρνησης με τις οποίες ξήλωναν το ένα μετά το άλλο τα μνημονιακά μέτρα, αλλά και μια σειρά αποφάσεων σε θεσμικό κυρίως επίπεδο (απομάκρυνση ΜΑΤ, τράπεζα θεμάτων, πειθαρχικό δίκαιο δημοσίου, πάγωμα πλειστηριασμών κλπ) έχουν διαμορφώσει ένα πλατύ ρεύμα αισιοδοξίας, ή ακόμη και σκέψεις «νίκης», στην κοινωνία και στον ευρύτερο προοδευτικό-αριστερό χώρο. Για αυτούς τους λόγους, η μετεκλογική κατάσταση μέχρι τώρα παρουσιάζεται σίγουρα διαφορετική και αυτή είναι μια παραδοχή που πρέπει να γίνει πριν από οποιοδήποτε άλλο συμπέρασμα. Άλλωστε δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ειδικά σε αυτές τις εκλογές, οι προεκλογικές δεσμεύσεις, ειδικά των ακραιφνών μνημονιακών κομμάτων υπόσχονταν απλά ότι «δεν θα υπάρξουν άλλες περικοπές και νέα μέτρα!», χωρίς βέβαια, ακόμη και για αυτό, κανείς να τους πιστεύει. Και αυτό ήταν σίγουρα ενδεικτικό της απόγνωσης και της απογοήτευσης που είχε κυριαρχήσει σε μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας, αλλά και της δίψας που υπήρχε για να μπει κάποιο φρένο σε αυτή την κατάσταση. Είναι λοιπόν εύλογο η κατάργηση του ΕΝΦΙΑ (που, όπως φαίνεται από τις προγραμματικές δηλώσεις, θα ισχύσει από το 2015) και μέχρι τουλάχιστον την ψήφιση του νόμου που θα τον αντικαθιστά, να δημιουργεί αισθήματα ευφορίας και ικανοποίησης.

και η άλλη όψη.

Όμως τα όσα αναφέρονται παραπάνω και πληθωρικά παρουσιάζονται στα «νεοφώτιστα» φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ, αποτελούν τη μία όψη του νομίσματος. Γιατί η άλλη, είναι αυτή των υπαναχωρήσεων από όλες τις δεσμεύσεις που προεκλογικά ανέλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ πάνω στα κύρια και καθοριστικά ζητήματα όπως αυτά που αφορούν την τρόικα, τα μνημόνια και το χρέος, τα ζητήματα δηλαδή που σχετίζονται με το μεγάλο αίτιο της σημερινής κατάστασης, αυτό της εξάρτησης της χώρας. Από αυτά δηλαδή που ορίζουν το κάδρο, από αυτά τα ζητήματα που θέτουν τα πραγματικά όρια της πολιτικής που θα εφαρμοστεί και που σε κάθε περίπτωση τα αποτελέσματά της στο επόμενο διάστημα πρόκειται να φορτωθεί ο ελληνικός λαός.

Οι καθημερινοί όρκοι στην ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και στο ευρώ, οι διαβεβαιώσεις για

τη «συμφωνία» που θα επιτευχθεί, οι ύμνοι και οι κολακείες προς τους δυνάστες, είναι πολύ πιο ισχυρά κριτήρια για να καταλάβει κανείς ποια πολιτική θα εφαρμοστεί, από τις ανέξοδες ρητορίες για λαϊκή κυριαρχία και ανεξαρτησία. Είναι αμέτρητες πλέον οι δηλώσεις των κυβερνητικών στελεχών με τις οποίες αναιρούν τις προεκλογικές υποσχέσεις και τις αρχικές ενθουσιώδεις διακηρύξεις τους. Και αναμένεται αυτές να πληθαίνουν όσο θα ολοκληρώνεται η κυβερνητική προσαρμογή, κάτω από το βάρος των ασφυκτικών πιέσεων των ιμπεριαλιστικών κέντρων, που η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ παράλληλα με τις εθνικοανεξαρτησιακές κορώνες εξακολουθεί να αποκαλεί εταίρους.

Η προσαρμογή…

Και επειδή η δημοκρατία δεν «είναι το πάντρεμα των αλληλοσυγκρουόμενων αρχών», όπως ισχυρίζεται ο Βαρουφάκης, και πολύ περισσότερο δεν υπάρχει κάτι τέτοιο στη «δημοκρατία» της ΕΕ, οφείλουμε να περιγράψουμε αυτό που πραγματικά συμβαίνει. Οι αλληλοσυγκρουόμενες αρχές δεν παντρεύονται, αλλά όπως λέει και η ίδια η λέξη συγκρούονται. Και στην προκειμένη περίπτωση, αν πραγματικά υπήρχαν ποτέ αυτές οι αλληλοσυγκρουόμενες αρχές, η έκβαση αυτής της σύγκρουσης έχει πλέον κριθεί. Από το «καμία θυσία για το ευρώ», με το οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ σάρωσε τον κόσμο των μεγάλων κινητοποιήσεων του 2011-12, φτάσαμε στην «αδιαπραγμάτευτη θέση της Ελλάδας στην ΕΕ, με νόμισμά της το ευρώ». Από τη θέση της διαγραφής του χρέους, που αποτελούσε τον ένα πυλώνα του προγράμματος του ΣΥΡΙΖΑ και ακρογωνιαίο λίθο της πολιτικής του, μέσα σε τρεις μόλις μέρες «συγκρούσεων», κατέληξε στη δέσμευση της αποπληρωμής του και απέμειναν μόνο οι ιδέες για τις τεχνικές χειρισμού του. Από την προεκλογική «με ψήφιση ενός νόμου» κατάργηση του μνημονίου, περάσαμε αυτόματα στην υιοθέτηση ενός μέρους του και τελικά στην τροποποίησή του. Από την «εκδίωξη της τρόικας την επομένη των εκλογών» καταλήξαμε στην ανάγκη μετονομασίας της. Και τελικά, από τη ρήξη με την πολιτική του «Μερκελισμού», μέσα σε μόλις μια εβδομάδα, πρωταρχικός στόχος της κυβέρνησης έγινε η επίτευξη «αμοιβαία επωφελούς συμφωνίας» μαζί της! Και επειδή «αμοιβαία επωφελής συμφωνία» ανάμεσα σε «αλληλοσυγκρουόμενες αρχές» δεν μπορεί να υπάρξει, αυτό που πρέπει να κρατήσουμε είναι η «συμφωνία». Η συμφωνία με τους δυνάστες και την πολιτική των μνημονίων, που είτε αρχικά ονομαστεί γέφυρα είτε νέα τροποποιημένη συμφωνία, ή όπως αλλιώς, θα σφραγίζεται από τα δεσμά της εξάρτησης και τελικά θα έχει το ίδιο επί της ουσίας περιεχόμενο για τον ελληνικό λαό. Και αυτό το συμπέρασμα που προκύπτει από τα κύρια δεδομένα της σημερινής κατάστασης, δεν μπορεί και δεν πρέπει να το παρακάμπτει κανείς και ειδικά η αριστερά.

…ο ΣΥΡΙΖΑ…

Και ο ρόλος της αριστεράς δεν είναι απλά να ταυτίζεται με τα συναισθήματα του κόσμου, να παρακολουθεί δηλαδή το θυμικό και, πολύ περισσότερο, δεν μπορεί να υποτάσσει την πολιτική της στο εκάστοτε κυρίαρχο ρεύμα και να κρύβεται πίσω από αυτό. Η πραγματική αριστερά οφείλει να ερμηνεύει σωστά τα γεγονότα, να διαμορφώνει την κριτική και τις θέσεις της και να παρεμβαίνει με γνώμονα την ανάπτυξη του κινήματος και των κάθε φορά αναγκαίων λαϊκών αγώνων. Και αυτό δεν έχει να κάνει με κανενός είδους μιζέρια, όπως εσχάτως χαρακτηρίζει την κριτική στην κυβερνητική πολιτική μια πτέρυγα του αριστερού χώρου που ακουμπάει στον ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά με την ιστορική εμπειρία που βοά ότι οι αυταπάτες υπήρξαν πάντα ένας πολύ κακός οδηγός. Και δυστυχώς μια σειρά δυνάμεων με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ, με τις καταγγελίες για «μίζερες κριτικές» σκοπεύουν στην καλλιέργεια αυτών των αυταπατών και επιχειρούν να κρύψουν τις επιδιώξεις τους για προσαρμογή του κινήματος στις κυβερνητικές γραμμές.

Είναι οι ίδιες δυνάμεις που εδώ και δύο χρόνια, καλλιεργώντας την αυταπάτη της εκλογικής διεξόδου, συνέβαλλαν στον παροπλισμό του κινήματος, σκορπώντας αδράνεια στους μαζικούς χώρους. Αυτή την αδράνεια που οδήγησε τους εργαζόμενους στην απογοήτευση, τους έκανε να χάσουν την πίστη στη δύναμη των αγώνων και να αρκεστούν στο «κάτι να γίνει, έστω και λίγο». Είναι οι ίδιες δυνάμεις που τη βαθμιαία προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ στην πορεία της κυβερνοποίησής του και τις επιπτώσεις της στο κίνημα, επιχείρησαν να τη χρεώσουν στο λαό. Λέγοντας, ακόμη πιο έντονα σήμερα ότι ο λαός δεν είναι έτοιμος ή δεν θέλει ρήξη με την ΕΕ. Λες και δεν έχει ευθύνη για αυτό (και ειδικά για την μεταστροφή που έγινε από το 2012 και μετά) ένα κόμμα που καθημερινά δίνει όρκους πίστης στο διευθυντήριο των Βρυξελλών. Ή ακόμα χειρότερα, λες και η αριστερά οφείλει να υποτάσσεται στην «κοινή γνώμη». Είναι το αντίστοιχο τού δεν τραβάει ο κόσμος, που χρόνια τώρα, αποποιούμενες τις ευθύνες τους, χρησιμοποιούν οι παρατάξεις των αστικών και ρεφορμιστικών κομμάτων στο συνδικαλιστικό κίνημα, για να καταφέρουν να... μην τραβάει ο κόσμος.

Τέλος οι δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ σίγουρα πρωτοστατούν στη διοργάνωση συλλαλητηρίων που στόχο έχουν τον εξωραϊσμό της κυβερνητικής πολιτικής και την επιβολή της γραμμής της συνθηκολόγησης στο μαζικό κίνημα.

...η αριστερά και οι συγκεντρώσεις.

Στις συγκεντρώσεις που μέσω του διαδικτύου, αλλά και με τη συμμετοχή και καλέσματα σωματείων οργανώνονται το τελευταίο διάστημα, συμμετέχουν χιλιάδες εργαζόμενοι, τις προθέσεις των οποίων κανείς δεν μπορεί να υποτιμά. Όπως επίσης δεν μπορεί κανείς να

παρακάμπτει το γεγονός ότι αν και οι πολιτικές επιδιώξεις του κόσμου που συγκεντρώνεται στις πλατείες δεν είναι ενιαίες, το πνεύμα και το πολιτικό περιεχόμενο των συλλαλητηρίων είναι προκαθορισμένο, όπως και τα κυρίαρχα αιτήματα και οι στοχεύσεις τους. Και επειδή τα ζητήματα που προκύπτουν είναι πολύ σοβαρά, οφείλει να έχει ξεκάθαρες θέσεις όσον αφορά τα εξής:

Τα συλλαλητήρια που οργανώνονται έχουν χαρακτήρα στήριξης της κυβερνητικής πολιτικής και των χειρισμών της. Μιας κυβερνητικής πολιτικής που θεωρεί τους ξένους δυνάστες «εταίρους» και που μετά από αλλεπάλληλες αναδιπλώσεις, οδηγείται σε μια νέα μνημονιακού τύπου συμφωνία, που θα σημάνει νέες αντιλαϊκές μεταρρυθμίσεις.

Στο περιεχόμενο και στα συνθήματα αυτών των συλλαλητηρίων ενυπάρχει η παραδοχή του αδιαπραγμάτευτου της ευρωπαϊκής θέσης της χώρας και αυτό που διεκδικούν είναι μια πιο ήπια-«επωφελής» συμφωνία με τους διεθνείς τοκογλύφους.

Δεν υπάρχει καμία κριτική ή έστω υπαινιγμός, για την υπαναχώρηση της κυβέρνησης μια εβδομάδα μετά την ορκωμοσία της, από τις προεκλογικές της θέσεις. Με λίγα λόγια είναι πρώτα από όλα συγκεντρώσεις «φιλοκυβερνητικές».

Για αυτό και ο στόχος της «ανατροπής της πολιτικής κυβέρνησης -ΕΕ -ΔΝΤ» που κυριαρχούσε στις κινητοποιήσεις των εργαζομένων πριν τις εκλογές, αντικαταστάθηκε από το «δεν εκβιαζόμαστε από ΕΕ-ΔΝΤ» (αναγράφεται ήδη στις αφίσες των σωματείων) που κυριαρχεί στις τωρινές συγκεντρώσεις. Πρόκειται στην ουσία για ένα σύνθημα που τοποθετεί τους εργαζόμενους στο πλευρό της κυβέρνησης και στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης.

Περιεχόμενο και συνθήματα που εξωραΐζουν την πολιτική των υπαναχωρήσεων και των παραχωρήσεων στις πιέσεις και τα ξένα συμφέροντα και που αν κερδίσουν έδαφος στους κόλπους των εργαζομένων, θα σημάνουν ένα μεγάλο πισωγύρισμα για το συνδικαλιστικό κίνημα. Γιατί αυτό θα συμβεί αν οι εργαζόμενοι εγκαταλείψουν το στόχο της ανατροπής αυτής της πολιτικής κάτω από την πίεση «της ιδέας μιας αριστερής κυβέρνησης» που την εφαρμόζει, και υιοθετήσουν το πραγματικό ανούσιο «δεν εκβιαζόμαστε» που μετατρέπει το κίνημα σε πιόνι των κυβερνητικών χειρισμών και σε ουρά της κυβερνητικής πολιτικής.

Ειδικά τώρα που αποκαλύπτεται ο ρόλος, η βούληση και οι πραγματικές δυνατότητες της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ειδικά τώρα που γίνεται φανερό στον καθένα ότι δεν μπορεί να υπάρξει ανατροπή της κυβερνητικής πολιτικής χωρίς την ανατροπή της πολιτικής

κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ. Ειδικά τώρα που τα αντιιμπεριαλιστικά και αντιευρωπαϊκά αισθήματα του λαού μας, ανατροφοδοτούνται από την αδιάλλακτη και αλαζονική στάση των ξένων δυναστών. Ειδικά τώρα που τα γεγονότα αποδεικνύουν ότι προϋπόθεση για εθνική ανεξαρτησία και μια φιλολαϊκή πολιτική, είναι η έξοδος της χώρας από ΕΕ-ΝΑΤΟ.

Ειδικά τώρα θα πρέπει να δώσουμε τη μάχη για την ανασύνταξη του κινήματος και παρεμβαίνοντας με κάθε τρόπο να παλέψουμε ώστε με τα πραγματικά ανατρεπτικά και αντιιμπεριαλιστικά συνθήματά του, να ξαναβρεθεί στο δρόμο του αποφασιστικού αγώνα.